

H. Túri Klára

Arc az atomizált végtelenből

(S láték új eget s földet
S nem láték kiutat belőle)

Soha már nem vidulsz tavaszra
Arcod öregasszony arca
Hullanod kár lenne térdre
Élted végig alázat kísérté
Szár az földjén melled s méhed
Magot már sohasem remélhet
S gyermekét szeretve szeretni
E földön többé nem vonz senki

Kutyára- s macskára jut pénz
És téli madár-eleségre
S mert nem vágnál szégyenszemre
S hitetlen tudásuk elébe
Magadnak apát sem kívánsz
Férfiak között találni már
S míg borzolt szénaboglyás
Fehér fejedben ma a szél kuszál
S vénséged mély kútjába nézve
Véggyengeségtől kísértve
Elesettséged mosolyt fakaszt

Bár ki sem szólná meg azt
Múlt kezdeteken merengve
S tükröddel folyton vitázva
A kegyelmet félreismerve
S embervoltod majdnem utálva
Zsebedben avult pénzérméssel
Próbálsz felfogni ésszel
Hét hónapjára fogantatott
Lelkoddal hogy jutsz angyalok
Örök létének magányára

S mert kényszerűn s nagyhirtelen
Hátadat vetetted hiánynak
S mint frissen kilakoltatott
Míg nem ismert önutálatot
Szívverésedet hallgatod
S körbe nyilazva képzeletben
Messze riasztnál minden árnyat

Most üzend meg a végtelennek

Hogy avarkori sírkeresztre
Várnak az atomizáltak
Nyilak hegyén ha remény lobban
S Gonosz-emésztő Tűz támad

Üzend meg Pannóniának

Elmúlhat mind mi volt s mi van
Mindaddig nagyobb baj nincsen
Míg e múlásban áldottan
ÉL-Ő Jelen az örök Isten

A somlyói búcsú napján

Félezrede idestova
Hogy Csíksomolyó Szép Csillaga
A Magyarok Véd-asszonya
Kihez járul mint Anyjához
Boldog Babba Máriához
Széles Kárpát-medencének
Vidékeit jámbor' járva
Siet frissülő kedvvel
Messzi útra Erdélybe el
Teste részbe-tépett ostya
Tűz lelke mámor a Borba'
Gyalogolva vagy vonattal
Imádságos hódolattal
Napba-öltözött Anyánkat
Szerelmes Reginánkat
Tiszta szívvel ünnepelve
Árad Szűz Mária népe

Zászlók s táblák a kezébe'
Mennek s mennek mennek
Börzsönyből és a Bakonyból
Csallóközből és Nyírségből
Délvidékről két alföldről
S az ébredő Budapestről
Emelkedett lélekkel
Az Ég hol magas s közel
Székely Csillagukhoz el
S mennek és mennek
Somlyó-hegy nyergébe
Százados ideje már

Énekelve én is mennék
Folynánk mint a tenger-ár
S könyörögve én népemért
Egyszer és csak egyszer is még
Ez egyetlen kívánnám
Miattunk a Boldog Asszony
Könnye sohse hulljon
Szent fiával szent karjában
Mindig mosolyogjon
Legyenek ők egy árva nép
Legfőbb reménysége
Velük Jóság virágozzék
A magyar szívekbe'